MEGAN SCOTT

Přeložila Anh Phuong Doová

Pokušení

MAGIE

COO
BOO

Pokušení magie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Megan Scott
Pokušení magie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Pokušení

MAGIE

MEGAN SCOTT

Přeložila Anh Phuong Doová

Pokušení MAGIE

COO
BOO

Přeložila Anh Phuong Doová

THE TEMPTATION OF MAGIC
Copyright © 2024 by Megan Scott
Translation © Anh Phuong Doová, 2026
Cover Art © Ellie Game/HarperCollins*Publishers* Ltd 2024

ISBN tištěné verze 978-80-267-4411-5
ISBN e-knihy 978-80-267-4413-9 (1. zveřejnění, 2026) (Pdf)
ISBN e-knihy 978-80-267-4421-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-4422-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Mému dvanáctiletému já, které se rozbrečelo,
když mu lidi řekli, že vydat knihu zabere víc než deset let.
Měli pravdu, ale jsem ráda, že jsi to nevzdala.

Konečně jsme v cíli.

Znovu pláču, ale tentokrát štěstím.

Nová však síla mě vleče, ač vzdoruji; jinak mi radí touha
a jinak rozum: sic vidím a schvaluji lepší, vésti se však dám horším!

Publius Ovidius Naso, *Proměny*

PROLOG

Nicole

Když jsem byla malá, máma se mi pokusila vysvětlit, jak nebezpečná jednou budu.

Byly mi tehdy jen tři roky, takže jsem ještě nechápala šíři ani temnou stránku své nesmrtelné přirozenosti. Máma však ano.

A varovala mě.

„Zlatíčko, náš druh vznikl na samém počátku, když nás bohyně smrti vytvořila z hvězd. Abychom lovili. Zabíjeli. Chránili svět. Až vyrosteš, staneš se díky svému loveckému pudu jedním z nejmocnějších nadpřirozených predátorů na světě. Empyrálem."

Pověděla mi ta slova jemně. Seděla jsem jí v klíně a svírala pramen jejích tmavých vlasů, který se mi oviíjel kolem buclaté pěstičky jako zářivá mateřská rukavice.

V bestiářích mi ukazovala nadpřirozená stvoření ukrývající se mezi lidmi a vyložila mi, jak se dokážeme proměnit v jejich největší predátory.

Staré stránky zašustily pokaždé, když obrátila na nový list a odhalila svůj výzkum, poznámky, které sesbírala, obrázky, které nakreslila. Vyprávěly příběh dlouhých blažených věků, kdy nadpřirozené bytosti žily v souladu s lidmi, v době, kdy byl svět ještě odvěký a nový. Pak nastaly temné časy, během nichž ta nejhorší stvoření povraždila většinu civilizace, dokud je nezastavili empyrálové.

Některé její kresby mě děsily. Ta rozmanitost bytostí bez jakéhokoli řádu – důvod, proč naše zvláštní moc proměňovat se je tak nezbytná. Kdykoli si nyní vybavím její obrázky, vím, že právě ony jsou příčinou, proč zbožňuju umění. Strávila jsem totiž většinu dětství v mámině klíně, pod pláštěm jejích vlasů, se srdcem neposedným jako ptáče.

Dokazovaly mi, že náš svět skrývá *mnohem* víc, než se zdá. Ačkoli jeho dějiny a mýty zůstaly před lidmi utajeny, bylo možné je zachytit v umění, a zachovat tak nenahraditelné nelidské pravdy. Od té doby mě uchvacovalo. Úplně jsem nechápala – tehdy ještě ne –, že všechna stvoření, která nakreslila, skutečně *existují*. Že by mi dokázala ublížit.

Nebo – přesněji řečeno – že bych *já* dokázala ublížit *jim*.

Matka znala tento nebezpečný a občas násilný svět. Bojovala proti němu. A přestože jí uštědřil nespočet neviditelných ran, žila v něm jako nesmrtelná a nezničitelná starověká socha.

Našla se však jedna věc, od které jí navzdory vlastní smrtící moci hrozilo nebezpečí.

„Drahoušku, pokud někdy potkáš dalšího empyrála, co uděláš?" ptala se mě každou noc.

Doteď si pamatuju svoji naučenou odpověď. „Budu předstírat."

Pokaždé si oddychla a políbila mě. „Přesně tak. Ale co uděláš, když nějaký empyrál od Probuzených zjistí, že jsi taky empyrál? Pokud tam nebudu já ani táta, co uděláš?"

Čas od času vídám ve snech její tmavé ustarané oči, a to tak jasně, že se s němým výkřikem probudím. Viděly věčnost, eony, během nichž zabíjela, aby se schovala, aby přežila. Aby zachovala svět starodávných tajemství.

Když se mě však zeptala znova, její pohled byl tak jasný a vážný jako nikdy předtím. „*Co uděláš?*"

„Uteču."

Poprvé jsem se s touto hrozbou setkala o necelý rok později – vrazila do našich utajených životů v tom nejsmrtelnějším slova smyslu. V den, kdy Probuzení, společenství, které mělo svět ochraňovat za pomoci svých věrných empyrálských lovců, poslalo jednoho za mámou, aby ji před mýma očima zavraždil.

Tehdy jsem se naučila, a to způsobem, kterým se jí nikdy nepodařilo mi to vštěpit do hlavy, že empyrálové jsou ti nejnebezpečnější predátoři na světě. Že se jim nevyrovná žádný člověk ani bytost. Že takoví prostě jsou – *jsme*. Že nás pohání prastaré nutkání divokého honu.

Ale existovala síla, jež byla stejně smrtící jako lovecký pud empyrála – touha Probuzených. Informace, které máma sesbírala, tajemství, která odhalila o základech naší společnosti a organizaci, která ji vedla, pro ně totiž představovaly zbraň stejně smrtící jako moc, kterou jí obdarovala bohyně.

Po té noci jsem doufala, že nikdy nepoznám rozsah svých schopností proměny, ale zároveň jsem si to taky ze zoufalství, které se urodilo ze zármutku a zvědavosti, přála.

Netušila jsem, co z toho by bylo horší.

Teď už to vím.

KAPITOLA PRVNÍ

Nicole

V temně zlatém světle Estwoodského muzea umění a starožitností se zdálo, jako by malba na okamžik odhalila nesmrtelné pudy dřímající v jejím nitru.

Šlo pouze o lesklý plakát, který visel nasvícený ve vstupní hale z mramoru. Většina návštěvníků mu nevěnovala jediný pohled. Nicole nicméně odjakživa díla zobrazující empyrály silně přitahovala.

Ódinův divoký hon od Petera Nicolaje Arba z roku 1872, stálo na popisku zlatou kurzívou. *Muzeu laskavě zapůjčila uznávaná profesorka mytografie Diana Westmoorová.*

Nicole přelétla malbu očima. Empyrálové se na ní valili z nebes na nikdy nekončící metaforickou honbu napříč oblohou, kterou křižovala děsivá mračna. Chladný měsíční svit ozařoval jeden roh obrazu a inkoustové bitevní pole. Starověké zlaté slunce ve druhém rohu zase osvětlovalo sestupující válečníky.

Její bakalářská práce z historie umění se zaměřovala právě na toto dílo. Zároveň v sobě ale skrývalo poslední zprávu od její matky.

Zprávu, díky které by se dokázali před Probuzenými ochránit naměky.

„Tady jsi!"

Nicole zamrkala a odtrhla pohled od vábivého kouzla malby. Přestala zamyšleně přejíždět palcem po rozlomeném manžetovém knoflíku. Ostré hrany podrobovaly její kůži zkoušce, ale jen máloco ji dokázalo poranit. Prsty vyklouzla z rukávu k sametovému, krvavě červenému lemu a otočila se. Skrz davy ve vstupní hale se k ní blížila její nejlepší kamarádka Remedy Wintersová.

Ať už Remi říkala cokoli, melodie jejího hlasu přitahovala pozor-

nost a její krása si ji pak jen udržovala. Tlumená světla vytáhla na povrch zlaté a fialové odstíny její hnědé pleti a ostrá černá linka jí zase zvýrazňovala tmavé oči. Přejela jimi Nicole od hlavy k patě.

„Jak jsem jen mohla vědět, že tě najdu tady?" ušklíbla se Remi a zastavila se. Nicole zahalil parfém s vůní fialek a Remin hnědý kabát, který měla přehozený přes ramena, se otřel o její tvídové sako.

Nicole se vzpamatovala a usmála se. „Možná proto, že sem chodím dennodenně. Kurátor mě požádal, abych se tady před tímhle plakátem přestala ‚poflakovat'."

Remi se zasmála. „Neutekl před tebou minulý týden?"

Pár lidských návštěvníků se otočilo za radostným zvukem sirény. Lidi nevěděli o nadpřirozených bytostech vůbec nic. Nevěděli, že mezi nimi žijí v každém městě na světě, ani to, že Probuzení ochraňují nadpřirozenou společnost a že ji udržují v tajnosti. Věřili, že nadpřirozeno patří jen na obrazy nebo do filmů. Přesto se ale občas pozastavili a smysly jim našeptávaly, že na nějakých lidech nebo věcech *něco je*.

Nicole uvažovala, jestli stejně jako jiní citliví lidé kurátor podvědomě poznal, že není člověk. Že slyší tepat krev pod jeho kůží, že by ho dokázala ve vteřině zabít. Ne že by něco takového udělala nebo snad udělat chtěla. Byla predátorem nadpřirozených vrahů, ne lidí. To však neznamenalo, že si nevšimla – teď, když se pomalu blížila ke dvacítce –, jak někteří lidé uhýbají očima před jejím zjevně *pronikavým* pohledem.

Bylo by to ještě horší, kdyby si někdy prošla první proměnou. Bez ní se její empyrálská moc zdála oddělená od ní samotné a Nicole se mohla dál přesvědčovat, že je jako každý jiný člověk.

Něžná. Neškodná.

A vždycky má vše pod kontrolou.

„Jenom jsem zjišťovala, jestli už sem převezli ten obraz. Ale pokaždé, když mě vidí, chová se, jako bych byla zvěstovatelka divokého honu *já*."

Remi potřásla hlavou a v očích jí pobaveně zajiskřilo. „Nejspíš jen žárlí, že se sbírkou Westmoorové budeš pracovat ty, zatímco on musí udělat první poslední, jen aby od ní do muzea dostal jediný obraz. Jak dlouho už ji prosí?"

„Skoro stejně tak dlouho, jako je chci já vidět." Nicole obrátila pozornost zpět k malbě a povzdychla si. „Deset let."

„A tady ho máš." Remi vzhlédla a její jemné kudrny se otřely Nicole o tvář. „Je tak… surový."

Nicole neodpověděla, ale tělo jí ovládl složitý záchvěv fascinace a touhy. Strávila roky pročesáváním muzea a pátráním po dílech nadpřirozeného původu, která by odpovídala matčinu poslednímu vodítku – *„divino artista"* –, což znamenalo mimo jiné nadpřirozené umění. Nicméně kromě keltských artefaktů, které milovala, a obrazů lodí v temných bouřkách z devatenáctého století se v muzeu neukrývalo nic, co hledala. Proto byla přesvědčená, že odpověď na ni čeká v nechvalně proslulé, tajné umělecké sbírce Westmoorové a mezi nadpřirozenými starožitnostmi, které uchovávala v soukromí své místní pobřežní vily.

Dnes večer se konečně dozví, jestli měla pravdu.

„Tak pojď," pobídla ji Remi. „Chci kafe a ty přece nechceš dorazit pozdě na její první přednášku, že ne?"

Nicole se usmála a nechala Remi, ať ji vyvede prosklenými dveřmi ven.

Když vyšly z muzea, teplý mořský vzduch jí vnikl pod sako a volnou bílou saténovou košili. Dnes ráno vypadal Estwood jako krásné univerzitní město. Obloha se zatáhla blížící se bouřkou, která vzduchu dodala hřejivou přitažlivost a ztlumila zlato a šeď historických kamenných budov. Díky tomu působilo toto jinak zcela nekouzelné místo téměř mysticky a ještě starobyleji a víc keltsky, zasazené tady, mezi Devonem a Cornwallem na jižním pobřeží Anglie.

„Jak dopadla konzultace s vedoucím?" zeptala se Nicole, když sešly široké schody muzea dolů na dlážděnou ulici.

„Naštěstí mi tu práci schválil," odpověděla Remi. „Takže až tu její sbírku uvidíš, dej mi vědět, jestli tam nemá nějaké obrazy sirén nebo mořských panen s hudebními nástroji, jasné?"

„Jasné."

Remin výzkum hudební historie ji často nutil pročítat staré texty popisující nejstarší hudební nástroje, které odvál čas. Nicole nevěděla

přesně, proč se Remi a její rodina také skrývají před Probuzenými, ale přivedlo je to do Estwoodu a vytvořilo to mezi nimi pouto silnější, než v co si Nicole kdy troufala doufat.

„Super." Remi jí jemně stiskla paži. „Díky. Co ty? Odchytila jsi ráno Westmoorovou po přednášce o folklóru?"

Při pomyšlení na tajemnou profesorku, která pobývala v Oxfordu deset let, Nicole vzdychla. „Ne. Zkusila jsem její kabinet, ale bylo zamčeno. Myslím, že dnešní přednáška nebo večer bude moje první šance se jí pořádně představit. Jen ji chci potkat co nejdřív."

Minuly starý kostel, kde pracoval její otec a který sloužil jako univerzitní knihovna. Hned vedle stály nejstarší budovy školy, jejichž vchody strážily lucerny, dále pak travnaté nádvoří, kde se trousili studenti, kteří si svá kola nechali zamčená pod viktoriánskými lampami. Vydaly se úzkou uličkou na další ulici.

Estwood byl dokonalou souhrou starého a nového – bledé, zdobně vyřezávané domky obklopovaly velkou fontánu mořské víly a obchody v okolí prodávaly různé delikatesy, pečivo a další nezbytnosti. Našlo se tu vše, co by člověk od cornwallského maloměsta očekával – starobyle vypadající čajovny vklíněné mezi uměleckými galeriemi a krámky s křišťálem. Nechybělo ani nic důležitého pro akademický život: knihkupectví, prodejny uměleckých potřeb a laciné kavárny a hospůdky, kde si studenti mohli dát drink v jakoukoli denní i noční hodinu. Mezi starými budovami se nacházely další, moderní a prosklené, jako neviditelné přístavby do přítomnosti, které neoddělitelně propojovaly kampus se samotným městem.

Když si koupily kávu – levandulové ovesné latte pro Remi a velké americano s mlékem pro Nicole –, zamířily k proskleným dveřím přednáškové haly mezi budovami historie umění a folklóru. Uvnitř čekal dav studentů.

„Zkusím ji odchytit," oznámila Nicole, když vstoupily do chladného moderního interiéru.

„Hodně štěstí," popřála jí Remi a otočila se, aby se vydala na vlastní seminář. „Ale napiš, jak to večer dopadlo, ano? Určitě na to přijdeš."

Nicole se usmála, když pomyslela na bohatou sbírku nadpřiroze-

ných artefaktů a akademické nadšení, až vyluští matčinu poslední stopu. Zlehka pokrčila rameny. „Zvládla jsem všechny ostatní."

Předchozí vodítko je dovedlo do Estwoodu, ale zbývala ještě jedna část, kterou nerozklíčovala. Nedala jí poslední roky v noci spát a ležela jí v žaludku jako provinilý kámen. Máma jí odjakživa opakovala, že informace znamenají moc. Čím víc toho bude vědět o nadpřirozenu, tím snáz ochrání svou rodinu. A kromě poklidného, utajeného života v Estwoodu jí na bezpečí její rodiny záleželo ze všeho nejvíc.

Byl to jediný cíl, kvůli kterému by se nezastavila před ničím.

Remi se zazubila. „Byla by na tebe hrdá. Na svou malou mytografku."

Nicole se nečekaně objevil knedlík v krku. Byly jí jen tři, když její matku zavraždili. Svým způsobem byla příliš malá na to, aby si ji pamatovala – navzdory své nadpřirozené síle. Přesto ji ta prostá slova dojala. „Padej, nebo tě budu mít ještě radši."

Remi se rozesmála a zamávala jí. Nicole ji sledovala odcházet. Mimo svoje sourozence se nikdy s nikým neskamarádila. Nedostala k tomu ani příležitost, protože byli neustále na útěku a přesouvali se z jednoho úkrytu do druhého ze strachu, že jsou jim Probuzení v patách. Obzvlášť nemožné bylo najít někoho nadpřirozeného, který by nejen chápal jejich tíživou situaci, ale také věděl, jaké to je, skrývat vlastní podstatu bytí. Jaké to je, když si oblékáte lidskost jako kabát každé ráno, než vyjdete z domu plného nadpřirozených bytostí.

Nicole prsty promnula hrubý lem matčina saka a obrátila se zpět k hloučku studentů. Nikoho z nich neznala. Ale všichni to byli obyčejní lidé.

Nadechla se a mírně zdvihla bradu. Jako malá byla v davech neustále podezíravá, protože si nebyla jistá, jestli se v nich neschovává nějaké stvoření, které by dokázalo vyvolat její první proměnu.

Zastavila se u vchodu do rozlehlé posluchárny a dech se jí zadrhl v hrdle očekáváním.

Místnost byla stinná a stupňovitá, sedačky obklopovaly velké plátno jako srpek měsíce. Notebooky se jeden po druhém probouzely bliknutím k životu, když se studenti usadili na svoje místo. Nicole

vrhla pohled na prázdné pódium, kde se měla každou chvíli zjevit profesorka Westmoorová. Na plátně temně zářila mytologická olejová malba se slovy „Úvod do historie umění".

Nicole vyšla po schodech nahoru a těšila se na univerzitní anonymitu. Dychtila po svobodě, kterou jí letos poskytne výzkum ve srovnání s přísnějšími pravidly jiných bakalářských oborů.

Jednalo se o základní program Estwoodské univerzity, specializované umělecké školy, která nabízela čerstvým maturantům příležitost vybrat si výzkum a chodit na kterékoli humanitní předměty, aby ho dokončili. Nicole si tak mohla zapsat keltskou historii, mytologii a folklór, gotickou literaturu a samozřejmě také historii umění. Všechny semináře jí umožňovaly studovat nadpřirozeno v jakékoli jeho podobě. Pokud s ním nemohla přijít do styku ve skutečném životě, tohle byla ta nejlepší možná náhrada.

Nicole se podařilo navrhnout výzkum, který by jí dovolil pohybovat se mezi oběma světy. Využívala malby lidského původu, které – aniž by to lidé tušili – zachycovaly skutečná stvoření. Získala tak záminku prozkoumat každé lidské folklórní dílo, a to jak literární, tak umělecké, a pátrat v nich po opravdových nadpřirozených pravdách, od temných pohádek po rajcovné paranormální romány. Dokonce zhlédla i několik podivných, ale zvláštně návykových nadpřirozených seriálů, u kterých se sestrou a Remi málem umřela smíchy.

Nicole se posadila a ucítila vůni hrubé látky židle, různých druhů kávy, nových knih a každého v hale. Ale po téměř devatenácti letech s lepším sluchem a zrakem, větší silou a rychlostí už byla na přetížení svých smyslů zvyklá, takže přestala vnímat, vytáhla počítač a položila ho na skládací stolek připevněný k područce. Pokusila se usmát na lidi, kteří se posadili na místa okolo ní a jejichž pohledy na ní utkvěly o trochu déle. Přejela očima svůj odraz v nerozsvícené obrazovce notebooku a viděla jen ty samé tmavé oči a vlasy svojí matky.

Ty samé smrtící pudy.

Které spí, připomněla si. *Které mám pod kontrolou*.

Když světla potemněla, Nicole se narovnala a smysly jí zbystřily. Na pódiu zahlédla záblesk pohybu a o okamžik později pronikl tmou hlas.

„Mytografie."

Hlas profesorky Westmoorové zněl klidně a elegantně, byl mírně chraplavý věkem a protkaný nenápadnou silou někoho, kdo není člověk. Nicole naskočila husí kůže. Neslyšela ten hlas od oné bouřlivé noci, kdy spolu s otcem a sourozenci poprvé dorazili do Estwoodu, kdy utíkali před někým, kdo by dokázal jejich život navždy zničit.

„Mytologické umění je opravdu nedostatečně probádaná disciplína." Pódium ozářil reflektor a v kuželu světla se zatřpytila kštice krátkých stříbrných vlasů asi osmdesátileté ženy.

I z druhého konce posluchárny působily její rysy elfsky, ale Nicole věděla, že tato sběratelka umění a profesorka je ve skutečnosti mocná jasnovidka – stejně jako Nicolin otec a sestra – a nejspíš je ještě starší, než se zdálo. Sama Nicole měla neobvyklé náznaky jasnovideckého daru, ale nikdy ho zvlášť necvičila. Nestávalo se, že by empyrálové měli jakékoli jiné schopnosti kromě vražedného pudu proměňovat se.

„Během tohoto roku," pokračovala Westmoorová, „vás moje přednášky provedou nesčetným množstvím nadpřirozených obrazů. Některé z nich budou pocházet z mé vlastní sbírky."

Z temnoty se vynořila umělecká díla a ozářila obličeje studentů záblesky krvavé rudé a královské modré. Na plátně prerafaelitské nymfy stahovaly s očima dokořán Hyla pod fialovou hladinu pokrytou lekníny a jejich rusé, vodou nasáklé vlasy se podobaly starobylé rzi. Následovaly olejomalby z devatenáctého století s mořskými pannami a satyry. Něžné akvarely víl. Muži v brnění probodávající ohromné draky a vychrtlí ďáblíci skotačící v ohnivých výjevech soudného dne. Pak přišly na řadu stránky bestiářů v barvách drahokamů ze středověku se stvořeními podobnými chimérám, které konkurovaly bestiářům v Nicolině rodinné knihovně.

Prezentaci uzavíral keltský kotlík, na jehož bronzovém okraji se vyjímaly ostré siluety tancujících tvorů, a zdobný *torques*, který upoutal její pozornost. Na starém zlatém nákrčníku se vinuly antropomorfní vzory, až vypadaly jako pomalu se hýbající stvoření.

„Dnes," řekla Westmoorová, „se pokuste zapomenout na to, co si myslíte, že o světě víte. Protože i když tito umělci nevěřili, že tako-

ví tvorové existují, nadpřirozenem se zabývali skrz alegorie, pohádky nebo náboženství a ztvárňovali ho s takovým uměleckým zápalem, že by vás možná o jejich existenci přesvědčili. Poznáte, že za světovými dějinami lidstva se skrývá další historie, kterou umění odhaluje – tajná, horoucí a nadpřirozená."

Profesorka Westmoorová se podívala v davu přímo na Nicole. Byly jediné ve třídě, kdo věděl, že stvoření na obrazech jsou skutečná, kdo věděl, jak kouzelný a nebezpečný svět doopravdy je.

Až na Estwood, napomenula se Nicole, když její nadšení zhořklo obavami. *Tady jsme v bezpečí. Ukrytí.*

„Pro tyto umělce," pokračovala Westmoorová, „bylo pokušení magie příliš silné na to, aby ho ignorovali. Dovolte mi ukázat vám proč."

KAPITOLA DRUHÁ

Kyan

Kyana Cartera zavedl nejnovější lov hluboko do říše víl v Dartmooru, do temného lesa s pokroucenými větvemi známého jako Wistmanovy lesy. Staré, přízračné stromy a mechem porostlé balvany se leskly vodou po dlouhé deštivé noci končícího léta, ale stříbrné nebe, tu a tam prosvítající skrz baldachýn spletitých korun, se třpytilo stejně hrozivě jako sekera.

Kyanovi připadalo, že se od něj tolik neliší, když se plížil lesem.

Ačkoli se ještě neproměnil, s ostřejšími smysly si byl vědom každého zaskřípání a letmého pohybu, každého tepu v lese. Málem mu tak vyplavaly na povrch jeho nejdůvěrnější vzpomínky na dětství v Irsku. Málem začal myslet na místo hned za Irským mořem, které kdysi nazýval domovem.

Málem.

Kyan zpomalil. Jeho vysoká, svalnatá postava, pulzující silou a očekáváním, se mírně napjala. Zastavil se a boty mu ztmavly od mokrých stébel trávy. Zavřel oči.

Víla, po které šel, už stihla zabít tři lidi, než vyslali Kyana. Vábila k sobě kořist nadpřirozenou krásou, nato ji svedla a nechala její tělo na kraji lesa. Stopoval ji napříč rašeliništi, následoval její přirozený pach prosycený něčím, co Probuzení označovali jako „hormon vraha". Díky němu si nemohl splést cestu, když kličkoval hustou zelení, a jen díky němu mohl začít a úspěšně dokončit svou proměnu.

Zhluboka se ho nadechl.

Empyrálská moc mu proudila tělem. Vítal její teplo, které bylo dnes protkané dravostí.

Proměnu pocítil nejprve v pažích, když mu vílí magie zaplavila žíly,

až mu pod kůží vystouply a ztmavly. Nato mu ústa zaplnila sladká a opojná chuť hlíny. Ta síla mu připadala prastará – možná se měnil v jeden z nejstarších druhů víl, které se stranily lidskosti tak silně, že nechávaly svým věčným touhám zcela volný průchod a smrtící kouzelné moci zase prostor k rozkvětu.

Nikdy přesně netušil, v co se na lovu promění. Pokaždé to bylo jiné, protože ho empyrálská moc přetvářela v přirozeného predátora čehokoli, co zrovna lovil. Po tolika staletích by si to mohl domyslet, ale proměnu vždy doprovázela vlna prudké úlevy a pocit naprosté správnosti, které vymýtily jakýkoli stín strachu.

Nebál se už celá staletí – neochvějně důvěřoval své přirozenosti.

Otevřel oči.

Teď byly zcela černé. Uši měl zašpičatělé, tmavé vlasy delší v porovnání s praktičtějším krátkým sestřihem, kterému obvykle dával přednost.

Otočil se a prostudoval stromy nově nabytým zrakem. Zdálo se mu, jako by tepaly životem, zcela čtyřrozměrné. Mohutné kmeny a větve vypadaly jako polámané prsty ověšené starým mechem. Dlouhé paže kapradí se pohnuly a otřely se mu o tělo. Nad hlavou se mu prohýbala střecha z korun stromů, jako by ji před mnoha lety promáčkla nějaká nadpřirozená síla. Teď už moc sídlící v lese *viděl*.

A dokázal vycítit svou kořist.

Kyan se pohyboval pomalu, tiše. Nemohl riskovat, že si ho jeho cíl všimne – ne dřív než v poslední možný okamžik, kdy se onen tvor rozhodne zaútočit a jeho hormony umožní Kyanovi proměnit se naplno. V opačném případě by ohrozil život nejnovější dívky, kterou se tvor rozhodl unést.

A Kyan nepřipouštěl žádné oběti.

Jakmile vkročil na pokroucenou mýtinku, zahlédl je u paty velkého stromu. Dívka vypadala na první pohled jako člověk, ale Kyan věděl, že není. Byla mladá a hezká, měla tmavě rusé vlasy, ale v jejích očích svítil strach, když její pohled přelétl přes rameno tvora tyčícího se nad ní a utkvěl na Kyanovi. Víla si ničeho nevšimla, protože dívce zrovna něco zaujatě šeptala do kůže na krku.

Kyan jí naznačil, aby zůstala zticha, a ukázal jí kruhovou jizvu Probuzených na svém předloktí. Oči se jí rozšířily a nato se úlevou zavřely.

Kyanův cíl se rozhodl ji zabít o okamžik později a jeho pach se rozlinul lesem. Proměna projela Kyanovi tělem jako nůž. Nic ho nebolelo ani mu z hrdla neunikl žádný výkřik. Jeho tělo pro ni bylo stvořeno.

Odevzdal se lovu.

Máchl paží a mezi stromy proletěl inkoustový oštěp kouzelné moci. Víla se zapotácela, nemohla dýchat, protože jí z hrdla vystříkl proud čiré krve. Kyan tak získal čas, aby přiskočil až k nim a popadl dívku. Zakopla a uklouzla na kořenech stromu. Vytáhl ji na nohy z mechem porostlé země a odstrčil ji takovou silou, aby pochopila, že má běžet o život.

„Uteč!" přikázal jí a nechal vílu za sebou zaútočit, aby ho drápy zoufale a zuřivě sekla přes ramena. Zavrčel, jak prudce ho zasáhla. Kůže se mu rozpálila bolestí, zatímco mu horká krev a magie stékala po zádech. Občas byl lov snazší a rychlejší, když se jeho kořist domnívala, že by mu možná dokázala uniknout.

Nikdy neunikla.

Dívka uběhla pár kroků, ale klopýtla a s výkřikem dopadla tvrdě na zem. Udeřila se do hlavy a ztratila vědomí.

Kyan skočil před ni právě ve chvíli, kdy se na ni víla vrhla. Chytil tvora pod krvácejícím krkem a praštil s ním o starý strom. Zaťal zuby, když zapraskala kůra a na hrudi ho poranily vílí drápy.

Kyan vycenil zuby a stvoření zařvalo. Mělo být krásné – s bílými vlasy, ostrými rysy a nadpozemským půvabem. Nyní však odhalilo svoje nejprimitivnější touhy a Kyanovi probleskly hlavou jeho poslední mise a to, že jsou tvorové čím dál krvelačnější.

„Nemá to cenu." Kyan zavrčel, zatímco se ho víla snažila rozsekat a špinila jeho tělo krví. V očích jí divoce planul hlad a pod kůží se jí zvedala vlna smrtící vílí magie.

„*Čokle*," vyprskla víla ve svém jazyce.

Krev na hřbetě Kyanovy ruky zatepala, když jím projela magie, kterou jeho tělo nabíralo z lesa. Díky svým dočasným vílím schopnos-

tem našel zdroj životní síly své kořisti a začal ji vysávat. Proudila do něj pozvolna a naplnila ho tužbami a šepotem. Silou vůle ji však nasměroval zpět do země a cítil, jak se rozštěpené stromy znovu zacelují.

Jeho kořist v jeho sevření ochabla – rychlý konec pro vraha, který takovou milost svým obětem neposkytl.

Když se Kyan ujistil, že tvor, kterého lovil, je mrtvý, jeho empyrálské schopnosti ho začaly rychle proměňovat zpět do původní podoby. Síla jeho pudů ustoupila, tíha neznámé magie se vytratila a jeho tělo se vrátilo do přirozeného stavu. Byl znovu empyrálem. Ne stvořením, v které se před chvílí proměnil, ani žádným z těch tisíců dalších, kterými byl předtím. Jen on a zářící moc v jeho nitru, věčně připravená na další proměnu, pokud bude potřeba.

Nechal tělo víly klesnout na zem a otočil se. O obzvlášť pokroucený strom se opíral někdo další z vílího lidu. Měl dlouhé, černé vlasy, které mu volně splývaly na záda, a kůži bledou jako měsíční světlo. Jeho krása byla ostrá a zrádná jako krása prastarých víl a ve tváři se mu zračilo pobavení někoho, koho k odpovědnosti příliš často nehnali.

„Dávej si pozor, kde lovíš, empyrále. Nacházíš se v posvátném lese." Přejel dlouhým prstem přes stále popraskanou, pozvolna se hojící kůru. „Poničit tyto stromy nevěstí nic dobrého."

Kyan vycenil zuby, ale žádná bytost se ho nemusela bát, pokud nehodlala zabít. Nedokázal se proměňovat z vlastní vůle.

„Ber to jako znamení, že nemáš zabíjet lidi," navrhl mu Kyan a zamířil k bezvědomé dívce.

„Říká lovec s krví na rukách."

„Většina tvorů mi je vděčná, že je zbavím vrahů," prohodil přes rameno.

„S provinilcem jsme se měli vypořádat my sami."

Kyan zavrtěl hlavou a zkontroloval dívce pulz. Byla naživu. Na hlavě měla jen krvavou podlitinu. Zabublalo v něm podráždění a vztek, když se obrátil zpět k víle. „Jako bys zapomněl, k čemu empyrálové jsou. Probuzení nás posílají chránit lidi."

Zničehonic si vybavil chvíli, když před tolika lety poklekl před Probuzenými poprvé, když byl svět tak jiný. Když bylo jeho srdce

zlomeno zármutkem a jeho schopnosti tak čerstvé. Když ho pomsta přiměla stát se lovcem.

Víla ohrnula rty. „Nezapomněl jsem. Jen se nám nelíbí, když strkají frňák do našich záležitostí."

Kyan vycítil výzvu a začal se k němu pomalu přibližovat. „Kašlu na vaši politiku."

„Vážně?" odpověděl vílí muž s nově probuzeným zájmem a pohledem přelétl k bezvědomé dívce. „Opravdu na ni kašleš. To se bude muset změnit."

„Držte svoje lidi na uzdě," varoval ho Kyan, „a nebudu to muset dělat já."

Vílí muž se usmál, ostře jako břitva, a prastaré oči se mu zaujetím nebezpečně zaleskly. Nato zmizel.

Dívka se pohnula a Kyan zaslechl, jak se jí srdce poplašeně rozbušilo. Vrátil se k ní, klekl si u jejího boku a naklonil hlavu, aby zachytil její těkající pohled.

„*Jsi v bezpečí*," řekl jí klidně. Zřídka používal svou schopnost „přesvědčení" – většinou se k ní uchyloval, jen když potřeboval, aby člověk nebo stvoření zapomněli, že ho viděli. Nicméně v případech, jako byl tenhle, se jeho schopnost ovlivnit mysl hodila ještě víc. Dívka se uvolnila a tep se jí zpomalil. Váhavě zvedla ruku a pokusila se mu něco dát. Když pochopil co, krev mu ztuhla v žilách.

„Ne, to není potřeba." Už několikrát zažil, že mu bytosti děkovaly, ale pokaždé z toho byl nesvůj. Nedělal nic, za co by si vděk zasloužil. Lovit – chránit, to byl celý smysl jeho života. Ten pud by nedokázal zapřít, ani kdyby chtěl.

Když se ocitl tak blízko starověkých druidských míst, uvědomoval si to ještě víc.

„Prosím," naléhala chabě. Silou vůle otevřela oči a přinutila ho sevřít prsty kolem jejího daru.

Shlédl na žalud, který mu věnovala. Kyanovi jen připomněl stromy druidů, které kdysi musel sledovat hořet, pod kterými pobili jeho lid. Pro její rasu však sloužil jako talisman, který měl ztraceného dovést zpět k jeho rodině.

„Mně pomohl," zašeptala. „Bereš mě domů. Teď – je tvůj." Snažila se mu ho strčit do zkrvavené dlaně.

Kyan zatnul čelist tak prudce, až měl pocit, že křupne. „Já… já nemám rodinu, ke které bych se vrátil. Nech si ho."

„Pak ti najde novou," odpověděla a oči se jí zase zavřely.

Neměl by si nic nechávat. Probuzení byli proti. Věci znamenaly pouta a on si nemohl dovolit žádné rozptýlení od svých misí. Přesto se však Kyan nedokázal přimět k tomu, aby dárek odhodil.

Lov byl smysl jeho života, zabíjel nebezpečné bytosti, aby ochránil ostatní. Nic jiného nepotřeboval. Kyan vzal bezvědomou dívku do náruče a vydal se na cestu do nedaleké vesnice, kde by ji mohl nechat někde v bezpečí a zmizet, ale žalud ho přitom celou dobu pálil v dlani.

Kyanův domek postavili skoro před sto lety a tmavá, cihlová fasáda snadno splývala se stejně vypadajícími domy na Rodneyho ulici.

Existovala i další místa, kde mohl podat hlášení o své misi. Probuzení měli budovy a kontakty v každém městě na světě – ve stříbrném a větrem ošlehaném Edinburghu, historickém Bathu, který byl blíž, ale Kyana to táhlo do Liverpoolu.

Sem už sotva jezdil. Probuzení byli radši, když lovci pobývali v jejich domech, a i on jim dával přednost. Přesto tu teď byl a odemykal přední dveře.

Dovolil si jenom tento jeden dům. Nešlo o domov, spíš o jedinou budovu, kterou kdy vlastnil.

Schody nahoru vzal po třech a ramenem otevřel dveře do horního obývacího pokoje. Působil potemněle kvůli tlumenému světlu a tmavě zeleným zdím. Už roky se tu nic neměnilo a viktoriánský nábytek tak dával pokoji nádech minulosti, které se většinou vyhýbal. Sám dům opravoval a uklízel, aby nepotřeboval nikoho jiného kromě hospodyně, malé Irky, která byla čirou náhodou také vílou domácího krbu. Odmítala plnit polovinu úkolů, o něž ji požádal, a dělala si věci po svém. Bez ní by však musel zapůsobit silou přesvědčení na kohokoli, kdo by přišel, aby zapomněl na to, co viděl.

Obzvlášť na tento pokoj.

Kyan přistoupil ke krbu, jehož římsa byla obtěžkaná starověkými artefakty. Zaváhal, než položil malý žalud mezi potlučenou gladiátorskou helmu, zdobný zlatý nákrčník starý dva tisíce let a pár kousků z keltského obrození z viktoriánské doby.

Probuzení ho varovali, že vzpomínat na minulost je nebezpečné. Empyrálům prý hrozilo, že zešílí lítostí a steskem po těch, které ztratili. Tady si pokaždé znovu uvědomil svou nesmrtelnost a uvažoval, jestli mají pravdu. Někde v hloubi duše – nebo možná s tichou sebedůvěrou – věděl, že si poradí. Minulost mohl využít k tomu, aby se učil a zlepšil svůj lov. Už dříve mu posloužila.

Stačilo, aby nemyslel na svou rodinu.

Nic tady nebyl dárek od nich, dokonce ani ten nákrčník. Ten původní, který mu dala matka, se dávno ztratil ve víru času. Ne, tyto předměty získal během lovu, z dob, které mu připadaly jako minulé životy. Nebo šlo o dárky od vděčných bytostí, které neměl srdce vyhodit.

Kyan se zatahal za tmavé vlny na zátylku. Vlasy mu během proměny povyrostly. Pročísl si je rukou. Ze zad i hrudi mu zmizely šrámy způsobené vílími drápy a zcela se zahojily. Prsty stiskl kroutící se prameny a mírně se mu sevřel žaludek – ještě trochu a dokázal by je zaplést.

Musí se ostříhat.

Uvolnil ruku, kterou křečovitě zatínal do tmavého mramoru, až mu zbělely klouby.

Pak zamknul dveře, zamířil pryč od svých vzpomínek a vydal se pro svůj další úkol.

KAPITOLA TŘETÍ

Nicole

Když na cestě alejí k panství Westmoore vyhlédla Nicole z okna auta, zatajil se jí dech.

Sídlo se zvedalo z písečných dun jako palác z moře. Obloha dnes rychle potemněla, takže jeho bledou jakobínskou fasádu osvětloval fialový soumrak. Zlaté trávy na pláži za budovou se vlnily pod tmavě fialovou bouří, mířící dál do vnitrozemí, moře se zmítalo a jeho bělavé špičky vypadaly jako lemované krajkou.

Nicole si na krátkou jízdu půjčila rodinný džíp. Ujistila svou zlatou trojčlennou rodinku – tátu, bratra a mladší sestru –, že zavolá, pokud se dozví něco nového. Myslela na ně, když parkovala a pod koly zaskřípal štěrk. Zas tolik po této poslední stopě nedychtili. Možná proto, že tu žili v bezpečí už téměř deset let, možná pochybovali, že nějaká poslední stopa vůbec existuje. Přesto Nicole nedokázala opomenout poslední větu matčiny zprávy, vrtala jí hlavou a našeptávala jí, že se za vším skrývá něco *víc*. Že se v tomto přímořském útočišti nachází něco neobjeveného.

Přestože to něco byl jen náznak spojený s její matkou v podobě profesorky Westmoorové.

Nicole si zkontrolovala svůj odraz ve zpětném zrcátku, uhladila si pečlivě upravené vlasy a setřela zbloudilé šmouhy od řasenky. Už nebyla malá, už se nedržela zpocenou rukou bratra, zatímco zírala s očima dokořán na nadpřirozené obrazy za profesorčinými zády a na jasnovidčiny vědoucí oči, když se spolu poprvé a naposledy setkaly. Vyrostla a bádala. A pokud měla pravdu, po tomto večeru objeví odpověď na to, jak může její rodina v tomto blaženém koutku světa zůstat. Jen při té představě jí poskočilo srdce.

Nicole vystoupila z auta a okamžitě se do ní opřel silný, teplý vzduch od moře. Okvětní plátky růží pozdního léta, tak bledé, až se zdály téměř bílé, se nesly vzduchem po kamenech spolu s vůní pobřežních květin a mořské soli.

Nicole se nepodařilo profesorku odchytit po přednášce ani ji nezahlédla během prohlídky katedry historie umění.

Její panství naposledy navštívila tu noc před deseti lety, kdy s rodinou dorazili do Estwoodu. Westmoorová byla důvěryhodnou přítelkyní její matky a souhlasila, že jim pomůže, jak jen to půjde. Tehdy jim však ještě nedovolila prozkoumat její obrazy. Westmoorová tvrdila, že prý „nenastal ten správný čas" a že jejich matka chtěla, aby odhalili její poslední stopu v nějaký jim neznámý den. Krátce nato začala učit na Oxfordu, vzala si pár obrazů s sebou a zbytek nechala pod zámkem ve svém sídle. Letos se ale vrátila na Estwoodskou univerzitu a neměla nic proti tomu stát se vedoucí její práce. Nicole tak poznala, že konečně nastal ten pravý okamžik.

Přistoupila k ohromným vstupním dveřím a přejela rukou po klikách ve tvaru mořských víl. Zazvonila a prst ji z tlačítka, studeného jako oblázek, zabrněl. Stiskla rty k sobě, aby se přestala usmívat. Nedokázala uvěřit, že už je konečně tady.

Dveře se hlasitě otevřely a za nimi stála bledá, postarší žena. Měla na sobě elegantní, tmavě modré šaty a Nicole si uvědomila, že jde pravděpodobně o hospodyni.

„Jste slečna Palmerová?"

Nicole kývla a hospodyně poodstoupila, aby mohla vejít.

Nicole se ocitla v předsíni z naleštěného kamene. Hukot moře se utišil, jakmile za ní zapadly dveře. Pohled nahoru do bronzového šera jí vyrazil dech. Klenba byla bohatě zdobená zlatem a mramorem a strop samotný pak vyobrazoval temné výjevy plné bohů a nestvůr, které shlížely dolů přes těžký, třpytící se lustr.

Ze rtů jí unikl tichý povzdech.

„Pojďte tudy, prosím, paní profesorka na vás čeká v pracovně."

Zamířily přes honosný salon a nespočet místností s uměleckými předměty a starožitnostmi, kde se ve světle lamp blýskala řada nadpři-

rozených artefaktů. Nicole si připadala, jako by ji vpustili do pokladnice, a sevřela pevněji popruh brašny, aby nezačala všechno ohledávat. Kde nevisely na stěnách žádné obrazy, zdobily je nástěnné malby odpočívajících stvoření a mytologických postav.

Kromě bouřky venku a vzdáleného praskání ohně panovalo v domě ticho, takže bylo slyšet, jak Nicoliny nízké podpatky jemně klapají na naleštěných parketách.

Prošly velkolepým tanečním sálem s prosklenými dveřmi s výhledem na pláž a konečně dorazily do profesorčiny pracovny.

V bohatě vybavené, obdélníkové místnosti se vyjímaly na dřevem obložených stěnách obrazy nadpřirozených žen. Šedá, hedvábná křesla se chvěla v žáru sálajícím z ohromného, zdobného krbu, jehož římsu držely kamenné sochy nymf v životní velikosti. Jakmile Nicole vstoupila, osvítily ji plameny zlatavou září a zlehka provoněly pokoj kouřem, solí a stonky levandule, které se rozpadaly v jeho teple. Vysoké prosklené dveře napravo vedly ven do písečných dun a rámovaly je přepychové závěsy. Dřevo se jen blýskalo a nástěnné malby mezi panely dodávaly pracovně dojem nekonečného prostoru.

Přímo uprostřed místnosti, ozářená zezadu ohněm, pak seděla profesorka Westmoorová.

Nicole náhle přepadl pocit, že by měla udělat pukrle.

„Děkuju, May," řekla Westmoorová hospodyni. Ta kývla a zavřela za sebou dveře. „Páni," pokračovala stará jasnovidka, „tolik se jí podobáte."

Nicole si někde v zákoutí mysli uvědomovala, jak moc se matce podobá, ale slyšet někoho cizího tvrdit to samé…

Polkla a v hrdle ji zaštípalo. „Děkuju."

Westmoorová se usmála. „Povězte mi, Nicole – co přesně doufáte, že v mých obrazech najdete?" Zeptala se jí jemným tónem, přesto však otázka zněla jako zkouška.

Nicole se jí podívala do očí, které se zdály v tu chvíli pronikavé, a zároveň zamlžené. Shlédla na brašnu u svého boku a jemně z ní vytáhla kresbu.

„Tohle je poslední hádanka, kterou nám máma nechala." Pokaždé to byly podobné stopy: obrazy, náčrtky, kousky neznámé nadpřiroze-

né historie, které je vedly od jednoho bezpečného úkrytu k dalšímu. Na rubu této kresby byly načmárané matčiným rukopisem dva pojmy: *Estwood* a *divino artista*.

Estwood nebylo těžké pochopit. A když sem přijeli, potkali Westmoorovou, která byla nejen jednou ze skupinky nadpřirozených bytostí ve městě, ale také někdo se sbírkou mytologického umění, za kterou by se nestydělo žádné muzeum.

Samotná kresba byla mimořádné dílo vyvedené tužkou, žena na pobřeží od Marianne H. Robilliardové z roku 1909. Na obrázku ženiny dlouhé tmavé vlasy a šaty vlály v prudkém větru, až se látka róby podobala tenkému materiálu hávů starověkých řeckých soch.

„Máma mluvila o *divino artista* – o božském umělci – celá léta. Lidé si myslí, že ten pojem nese náboženský význam. Bůh – umělec, který stvořil svět. Ale pro nás, pro nadpřirozené bytosti, ten pojem vysvětluje, proč mají někteří umělci tak blízký vztah k nadpřirozenu. Lidští spisovatelé, básníci, malíři, sochaři a symbologové si všímají věcí, které obyčejní lidé přehlíží. Vidí a neunikají jim žádní tvorové a mohou je tak namalovat stejně dobře jako jejich nadpřirozené protějšky.

Zároveň to však znamená nadpřirozené umění a jakýkoli obraz vyobrazující nadpřirozená stvoření. Váš dům je jich plný. Jsou ve větším bezpečí a chráněnější než v kdejakém muzeu nebo galerii ve městě. A znala jste moji mámu. Věřila vám natolik, aby nás sem poslala. Byla jsem přesvědčená, že najdu odpovědi ve vaší sbírce. Že u vás něco nechala. Nějakou… informaci?“

Nicole nechtěla odhalit svoje domněnky příliš brzy. Ačkoli jí Westmoorová hodlala pomoct, přece jen ji vůbec neznala.

Profesorka se zvedla a přistoupila k panelu ve zdi, kde byly v záhybech namalované červené draperie důmyslně schované dveře.

„Pojďte za mnou. Ráda bych vám něco ukázala.“

Ozvalo se tlumené cvaknutí a nato se odklopila část zdi. Nicole zahlédla slabé měsíční světlo dopadající do ohromného, potemnělého prostoru a odrážející se od zlatých rámů. Žaludek se jí sevřel zvědavostí a nervozitou. Vtom to pocítila – nadpřirozenou auru uměleckých děl jako vlnu moci.

„Nicole, vítejte v mé galerii."

Westmoorová cvakla vypínačem a lampy po celé místnosti se pomalu rozzářily.

Kolem a nad ní se rozprostírala mezipatra s tisíci knih. Ještě nikdy nebyla obklopená tolika svazky nelidského původu. Kdyby si chtěla nějakou takovou knihu koupit, bylo by potřeba se prokázat průkazem nadpřirozené totožnosti, aby se informace o dějinách nadpřirozena nedostaly do rukou lidí. Dohlédla ještě do tří dalších pater, všimla si dvou ohromných lustrů, o které se lámalo světlo. Hedvábím čalouněný nábytek vytvářel několik míst ke čtení a na policích se ve vitrínách třpytily zlaté keltské artefakty.

Nicole vzhlédla a objevila na stropě fresku zobrazující nadpřirozenou apokalypsu: kroutili se na ní všemožní tvorové, nebesa, bohové a na okrajích zuřil Divoký hon. V protější stěně bylo zasazeno několik prosklených dveří vedoucích na pláž, napravo si pak všimla dalších skrytých mezi dřevěnými panely, za kterými se nejspíš nacházely profesorčiny soukromé pokoje.

Nejvíc ji to však táhlo k obrazům.

V každé mezeře mezi tmavými, lesklými policemi visel tlumeně nasvícený obraz. Do všech zlatých rámů byly vyřezané nadpřirozené a keltské ornamenty.

Na jedné malbě se vyjímali okřídlení chlapci, kterým z rozcuchaných vlasů vykukovaly zakroucené rohy. První z nich měl měděná křídla, druhý zárodky drobných, modrozelených. Na dalším obraze táhla trojice nahých nymf satyra do pradávných lesů. Vedle vyobrazovalo dílo z devatenáctého století netečné a krásné mořské panny s ocasy těžkými jako kupy stříbrných mincí.

Silný pocit, že sem patří, jí zničehonic vzal dech. Zdálo se, jako by ji malby sledovaly, jako by ji považovaly za jednu z nich. Vystavovaly se jí na odiv, plné tajemství a podrobností, a čekaly, až je prozkoumá.

Jsem tady. Všechno mi prozraďte.

Mezi obrazy bytostí byly však takové, které přitahovaly její pozornost víc. Scény z *Proměn*, starověkých římských a řeckých příběhů s motivem proměny. A dílo za dílem, na nichž…

„To je časová osa dějin empyrálů?“ vydechla Nicole. Otočila se na profesorku, aby se ujistila, a ta se zlehka usmála.

Westmoorová se vydala napříč místností. Prošly kolem maleb středověku, druidů a sirén, obrazů proměňujících se empyrálů, lovících empyrálů a empyrálů přijímaných do řad Probuzených, klečících v jakýchsi chrámech, lemovaných sloupy.

Před dvěma tisíci lety vznikl řád Probuzených – povídalo se, že jeho členy byly pravděpodobně mocné nadpřirozené bytosti, které toužily ochránit svět před nebezpečnými tvory. Za tímto účelem empyrály vyhledaly a víceméně posbíraly. Tvrdily, že chtějí empyrálům pomoct, že jim za mise zaplatí a zajistí jim prostředky a možnosti, aby se jim lépe cestovalo a lovilo. Na oplátku chtěly, aby jim empyrálové přísahali věrnost. V současnosti byli Probuzení nejmocnější organizace na světě a každý nalezený empyrál se přidával do řad jejich loajálních lovců.

„Dávám na tuto sbírku pozor už mnoho let. Probuzení střeží dějiny nadpřirozena velmi pečlivě, jak jste už určitě pochopila z matčiných knih. Ano, využívají umění k propagandě, ale uchýlili se i k věcem, které by vás šokovaly, jen aby udrželi naši společnost pod kontrolou. K zvěrstvům a vraždám. A samozřejmě přesvědčují každého empyrála, kterého najdou, aby pro ně lovil. Vaše matka tušila, že jednoho dne bude muset pravda vyjít na povrch, takže jsme spolu daly dohromady sbírku. Pečlivě jsme vybíraly díla, která odkrývají utajenou historii, nebo jsme pověřily umělce, aby nám určité kousky zvlášť namalovali. Ale tato sbírka skrývá víc než nějaké další vodítko, Nicole. Nejde o polohu dalšího bezpečného úkrytu.“

Bylo to přesně to, co se Nicole domnívala.

„Probuzení udělají cokoli, aby získali tyhle obrazy a jejich tajemství, rozumíte?“

Po noci, kdy zavraždili její matku, tomu Nicole rozuměla lépe než kdokoli jiný. Mírně kývla. „Nechápu jen jedno. Proč teď? Proč jste nám tu sbírku neukázala dřív?“

„Moje milá, bylo vám sotva osm, když jste dorazili do Estwoodu. Ačkoli je váš otec více než schopný, vaše matka vám něco dala. Nevím,

jestli to schovala do vaší mysli skrz všechno, co vás učila, nebo v tom, co máte rozluštit. Nemůžu vám nic říct, protože netuším, o co běží. Navíc o mně Probuzení vědí, takže dokud nenadešla správná chvíle, nemohla jsem nic riskovat a spojit se s vámi pro případ, že by někdy poslali někoho, aby mě zkontroloval. Proto jsem strávila posledních deset let v jiném městě.

Vaše matka trvala na tom – a já s ní souhlasila –, že tato díla musejí být představena veřejnosti až v určitém okamžiku našich dějin a že byste nebyla schopná odhalit pravdu za jejím poselstvím dřív. Trvalo staletí, než jsme umístily ty správné lidi a informace na správná místa. Pokusily jsme se zajistit, aby v budoucnu nastaly určité události. Aby vedly k úspěchu, nikoli porážce."

Nicole se zamračila. Úspěch? Porážka? Ulevilo se jí, když si uvědomila, že měla pravdu, ale úlevu rychle vystřídaly obavy.

„Říkám vám to, abyste všemu porozuměla," pokračovala Westmoorová. „Abych se ujistila, že jste připravená, a řekla vám, že ať už najdete jakékoli informace, můžete je jednoho dne využít a zaručit jimi vlastní bezpečí. Vaše matka ukryla tajemství tak rozsáhlé a staré, že by mohlo ohrozit i takovou instituci, jako jsou právě Probuzení. Jde o nadpřirozenou uměleckou konspiraci, která byla po staletí udržovaná při životě a v tajnosti. Ale Probuzení zabíjí, jen aby se k ní dostali. Sběratele. Umělce. Kohokoli, kdo si ještě pamatuje staré pravdy nebo si je přeje sdílet a probudit dlouho spící legendy. Takže už nemůžu dál čekat."

Nicole zaplavil děs. „Vědí o vás? Jste v nebezpečí?"

Westmoorová mávla rukou. „O nic víc než normálně. Překvapivě si sbíráním umění člověk udělá mnoho nepřátel."

Nicole pomyslela na noc, kdy zabili její matku… zabili ji kvůli tomuto tajemství?

Zamrazilo ji a zaváhala. Pokud toto tajemství odhalí, co zabrání Probuzeným, aby ji nezabili taky? Jenže právě kvůli tomu její rodina žila v utajení – kvůli obavě, že kdyby je Probuzení našli a zjistili, kde se ukrývají, předpokládali by, že jim matka tyto informace předala.

Tu noc, kdy ji zavraždili, schovala matka ji, Dylana a Bells díky své schopnosti přesvědčení. Ačkoli empyrál, kterého Probuzení poslali,

stál v místnosti s nimi, neviděl je ani je neslyšel. Přežili. Když se jejich otec vrátil domů, přivítaly ho tři ubrečené děti a zpráva, že jeho žena je mrtvá a její tělo pryč.

Nicole pohlédla na profesorčiny obrazy. Pokud budou její rodinu chtít Probuzení tak či onak najít a zabít v domněnce, že jim máma svěřila nějaké nebezpečné informace, bude lepší, aby je Nicole skutečně měla – a mohla je případně využít.

„Proč jste to všechno dělala?" zeptala se. „Proč jste si ty obrazy nechala a souhlasila, že nám pomůžete, když vás to akorát vystavilo nebezpečí?"

Profesorčiny oči zjihly a přelétla pohledem svou sbírku. „Vaše matka mi kdysi dávno zachránila život. A Probuzení nejsou žádní vzoroví ochránci, za jaké se vydávají. Je na čase, aby to svět věděl."

„Proto jste dovolila, aby v muzeu ten obraz vystavili?"

Westmoorová naklonila mírně hlavu ke straně. „Zčásti."

Nicole si uvědomila, že došly na konec časové osy a ocitly se před *Divokým honem*. Byl to ohromný obraz – rozložitý a strašlivý a působil, jako by se na něm namalovaní empyrálové měli každou chvíli vyvalit ven.

Lidé v minulosti cítili záchvěvy zuřivých empyrálských honů a psali o jejich divokosti. Jelikož pro ně byly neviditelné, považovali je za pronásledování duchů, ale jelikož byly zároveň natolik časté, představy o nadpřirozených lovcích pronikly do lidového podvědomí a do příběhů, které daly za vznik těmto obrazům. Šlo o pravdu, která přežila zub času. Pravdu, která čekala a dřímala jako legendární síla v Nicole.

Očekávala, že v ní obraz nějakou tu zvědavost probudí, až se před něj konečně postaví. Místo toho ji naprosto okouzlil, možná dokonce zneklidnil.

Vedle něj však viselo další dílo jako nějaké temné, nemilosrdné tajemství, které chřtán v jejím nitru ještě víc rozevřelo.

„To je *Bouguereau*?" S pootevřenými rty přistoupila k výjevu z pekla. Na něm spolu bojovali dva nazí muži, jeden s rudými vlasy, druhý s tmavými. Drželi se navzájem ve smrtícím sevření, zatímco je osvětlovala zář v ohnivých odstínech pekel a nad hlavou jim létalo okřídle-

né stvoření. Obraz byl dynamický, agresivní a Nicole od něj nedokázala odtrhnout oči.

„Ano. William-Adolphe Bouguereau a jeho *Dante a Vergilius v pekle*."

„Myslela jsem si, že je v Muzeu Orsay. V Paříži."

Profesorka se tiše zasmála. „*Tam* je kopie, kterou mohou bez rizika obdivovat obyčejní lidé."

Nicole zvedla obočí. Veřejnosti bylo zpřístupněno mnoho děl, která vytvořily jak nadpřirozené bytosti, tak lidé se znalostmi o jejich světě. Nejznámější takový obraz byla Mona Lisa. Lidé to jen netušili.

Čím déle ale Nicole zkoumala empyrálskou malbu, tím víc si její nadpřirozeně vylepšené smysly začaly všímat mihotajícího se povrchu, vrstvy nadpřirozeného laku, podobajícího se tabulce skla. Tyto vrstvy skrývaly na obrazech skutečnou podobu stvoření před lidskýma očima. Některé se lakovaly po smrti autorů, když lidský umělec na nadpřirozeného tvora narazil náhodou a jeho dílo by stvoření odhalilo. Většinou je však lakovali sami umělci. Lak dokázal změnit vše, od barvy očí po celé tělo. Tímto způsobem se příběhy o nadpřirozenu předávaly v průběhu věků, s odchylkami a různým množstvím kouzelného laku. Některé byly vytvořené tak, aby pouze jejich autor viděl skutečný obraz pod ním, některé pak umožňovaly vidět pravdivý obraz každému kromě obyčejných lidí – například malby ve věhlasných muzeích po celém světě.

Lak na obraze *Dante a Vergilius v pekle* popraskal před jejíma očima jako stará barva a přízrak další malby se ukázal hned pod ním.

Objevily se dva zásadní rozdíly.

Tmavovlasému muži, který zápas prohrával, se kolem krku třpytil složitě zkroucený zlatý šperk: *torques*. A ten rusovlasý muž ho zuřivě svíral v rukách, možná dokonce v drápech, aby mu jej strhl.

Nicole začaly pálit oči. Znepokojeně si jedno otřela a snažila se soustředit, když vtom jí tělem projel led. Svět se ostře naklonil a ji to odhodilo z přítomnosti do minulosti takovou silou, až jí to vyrazilo dech.

Vidiny Nicole netrápily tak často jako její sestru, takže ji pokaždé

zaskočilo, když jí oči protkaly krvavé žilky a přepadl ji pocit, jako by ji někdo chytil pod krkem a zavlekl do zcela jiného časoprostoru.

Botami tvrdě dopadla do měkké půdy a do plic se jí vrátil vzduch. Zprudka se nadechla a v nose ji zašimral pach krve, hlíny a pižma.

Její skicák, brašna i galerie byly pryč. I její *doba*.

Rozhlédla se. Jantarová tráva škrábala do nohou a promočila jí oblečení. Hustá mlha prodchnutá magií proměnila kopce a balvany v hrozivé stíny a prázdnotu okolo protnul vyděšený řev. Nicole se prudce otočila a pokusila se zjistit, odkud vychází.

Ucítila, jak se k ní někdo žene – cítila sílu jeho těla, slyšela steny a výkřiky, jak se ten neznámý dral řadami nepřátel, kteří v mlze vypadali jen jako nezřetelné obrysy.

Vtom prorazil bílou stěnu.

Nicole ztuhla. Jeho zběsilý příchod otřásl jejím tělem a jeho výška ji donutila vzhlédnout. Zastavil se na mýtině a nahá hruď se mu vzdouvala hlubokými nádechy a výdechy. Část tmavých vlasů měl spletenou. Po chloupcích na prsou měl rozmazané krvavé otisky rukou, jako by ho buď někdo umírající držel a žebral o pomoc, nebo se ho pokusil zastavit, aby ho nezabil.

Na krku se mu v nadpřirozeném šeru blýskal zlatý *torques*.

Nicole se sevřel žaludek a empyrál v ní se s očekáváním naježil – ne kvůli jeho barbarskému vzezření, ale temnému ohni v jeho očích, divoké vášni v znepokojivě přímém pohledu, ze kterého se jí rozbušilo srdce, až jí tepalo v celém těle.

Když se setkali pohledem, zaplál v ní oheň, ale ten udusila panika, jakmile se zamračil. Jako by ji viděl, ale nedokázal pochopit proč.

Z jeho očí poznala, že se chystá pohnout, a to ještě dřív, než se mu napjala stehna k dalšímu kroku. Nato se dal do pohybu.

Do lovu.

Zareagovala instinktivně, bylo to jako facka. Natáhla se pro jílec meče zapíchnutého do země vedle ní. Srdce jí překotně tlouklo a nedokázala ze sebe vydat ani hlásku.

Nemohl ji vidět. To nebylo možné. Jasnovidku uprostřed vize nemohl nikdo spatřit.

Přesto upíral oči *přímo na ni*.

Překonal vzdálenost mezi nimi a jeho vzdouvající se prsa se ocitla jen pár milimetrů od jejího obličeje. Kapky potu mu stékaly po svalnaté hrudi a mísily se se špínou a krví. Sálalo z něj spalující horko. Teprve nyní si všimla, že není tak starý, jak se zprvu zdálo, jen zocelený zápasem a rozpálený vzteky. Byl sotva o pár let starší než ona. V očích mu svítila nedůvěra a bolest. Mládí. Nádech žoldácké magie.

A také obava, která ji bodla u srdce jako dýka.

Nicole otevřela pusu – snad aby promluvila? Sama nevěděla, co by řekla.

A pak zmizel.

Nicole se vrátila zpátky do svého těla s tak drtivou silou, až zavrávorala. Sykla, jak moc ji pálily oči. Zamrkala na podlahu a skrz slzy si všimla svojí brašny, která jí ležela u nohou na tmavě červeném koberci.

Rameno jí zlehka držela něčí ruka. Nicole se prudce obrátila, aby chytla ruku za zápěstí, a vmžiku svírala hubenou paži profesorky Westmoorové.

Panství Westmoore. Nicole byla tady – v bezpečí – a profesorka ji vedla k honosné židli v galerii.

Nicole profesorku pustila a vynadala si, že ztratila přehled o svém okolí. Co kdyby jí ublížila? „Promiňte, já…"

„Bývají vaše vidiny obvykle tak silné?"

Nicole polkla. „Ne. Dostávám je… zřídkakdy. To Bells a táta jsou jasnovidci. Tohle se často neděje." Srdce se jí ještě nezklidnilo a zpocenými prsty křečovitě svírala zdobnou područku.

„Smím?" zeptala se Westmoorová a natáhla ruku k jejímu spánku.

Jasnovidci a pár dalších bytostí dokázalo vidět jasnovidcovy vidiny skrz dotek. Nicole se pokusila promluvit, ale stáhlo se jí hrdlo. Mírně kývla a snažila se dát dohromady. Stará jasnovidka jí zlehka přejela studenými prsty po spánku a její oči potemněly krví a silou jasnovideckého zraku.

Nicole se snažila klidně dýchat, zatímco si Westmoorová přehrávala její vizi.

„Rozumím," vydechla profesorka.

„Kdo…“ začala Nicole a mohutně polkla. „Kdo to byl? Nevěděla jsem, že je na tom obrazu namalovaný někdo skutečný.“

Westmoorová však zalapala po dechu, když Nicole zaplavily další výjevy – tentokrát z profesorčiny mysli –, které právě prožívala Westmoorová.

Někdo vztahuje ruku, prosí, má popálené prsty, snaží se vytáhnout z hořících trosek svého domu malbu nevyčíslitelné hodnoty…

Westmoorová od ní odtrhla ruku a obrazy se vytratily.

Nicole se zvedla. „Paní profesorko, jste v pořádku?“

Vidina na okamžik stále visela za profesorčinýma krvavě temnýma očima. Nato zamrkala a zničehonic ochabla. Natáhla se k lesklému stolku za sebou. Nicole jí přiskočila na pomoc, ale Westmoorová ji jen s mírným úsměvem a mávnutím ruky odbyla.

„Myslím, že to pro dnešek stačilo.“

„Co jste ale viděla? Hrozí někomu nebezpečí?“

Profesorka se napjatě usmála. „Tím se netrapte, to… to nebylo určeno pro vaše oči.“

Možná, ale stejně to viděla.

„Tumáte.“ Westmoorová zalovila hluboko v kapse a vložila Nicole do dlaně starý studený klíč. „Zítra začnete. Zařídila jsem, abyste měla v muzeu neomezený přístup k *Divokému honu*, takže budete moci pracovat jak na svojí bakalářské práci, tak i na tomto výzkumu. Toto umění je propojeno s minulostí, přítomností a příslibem budoucnosti. S tímto klíčem tady můžete zůstat tolik nocí, kolik bude potřeba, abyste našla odpověď. Ale dnes jděte domů.“

Nicole na ni zírala. Klíč se jí zahříval v ruce. Zůstat tady v domě? Čekala, že spolu budou bádat po nocích i v Nicolině volném čase kvůli profesorčině nabitému denním programu, ale…

Málem ji začala zpovídat, ale včas si všimla, jak je Westmoorová unavená. Nicole ustoupila. Když měli její sestra a otec vidiny o smrti, museli občas zůstat sami, aby se dali do kupy. Proto jen jemně kývla, sebrala ze země brašnu, kterou upustila, i rozsypaná mámina slova a ilustraci, jež z ní vypadly.

„Na viděnou zítra,“ rozloučila se Nicole. „A děkuju, paní profesorko.“

Profesorčiny oči protkané žilkami našly její. Westmoorová se pousmála. „Nezapomeňte, co vás matka naučila, a důvěřujte si, má drahá. Žádné pochyby."

Nicole začaly pálit oči. Otočila se a nejistě se vydala potemnělým sídlem ven, kolem artefaktů ozářených měsíčním svitem a záblesků přepychu.

Když se ocitla venku, ztěžka dýchala, uvězněná v kouzlu dějin a vidinách dva tisíce let starého artefaktu. Zhluboka vdechla mořský vzduch, ačkoli ji okamžitě smáčely kapky teplého deště. Zvedla nepřítomně ruku ke krku, kde válečníkovi spočíval těžký torques. U hrdla s napnutými svaly.

Bylo to, jako by se chystal ze sebe vyrazit bojový řev, nebo naopak něco krutého a důvěrného.

Nicole tušila, že sbírka profesorky Westmoorové v sobě nese nějakou tajnou zprávu, ale nikdy dřív ji při pohledu na obrazy neovládly vize. Spolu s její matkou musely poskládat historii, která se ukrývala za malbami a umělci, s pomocí znalostí, které shromáždily z lidové a nadpřirozené tradice. Zjevně bude potřebovat obojí, aby odhalila síť záhad ve sbírce.

Shlédla na klíč v dlani. Možná by to byl dobrý nápad, přespávat přímo v sídle – bude tak moct zkoumat obrazy i dlouho do noci. S novým odhodláním zamířila k autu. Zítra, až se nebude cítit tak roztřesená, zjistí, co Westmoorová viděla, a přesvědčí se, že jí nic není.

Ale dnes… dnes na okamžik nahlédla do umělecké konspirace, která trvala už celá tisíciletí. Která by přemalovala dosavadní obraz světa.

Potlačila proto své obavy a vyrazila tmou a třpytícím se deštěm směrem domů.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Kyan

Ve 3:15 ráno byl Kyan povolán do základny Probuzených v Liverpoolu.

Budova Saint George's Hall ležela v centru moderního města jako starověký chrám. Rozprostírala se nad ní inkoustově černá obloha, a i přes vzdálené hřmění nebe prosvětloval jas několika hvězd. Bledé sloupy zůstaly po léta neochvějně stát, zatímco se město okolo nich kroutilo a měnilo. Nyní naproti zářily obří elektrické billboardy a nádražní budova z kovu a skla.

Kyan vyšel schody nahoru a přiložil předloktí s jizvou k velkým pozlaceným dveřím. Bez jediného zvuku se otevřely do honosného sálu. Už tu předtím byl, aby podal hlášení a smyl ze sebe energii předešlého lovu v podzemních lázních Probuzených, čekalo se však na potvrzení další mise, než mu ji přidělí.

Zabil čas ve Filharmonické hospůdce, kde si chtěl o samotě se sklenkou v ruce pár hodin odpočinout. Historický bar byl plný nadpřirozených bytostí i lidí. To by samo o sobě nebyl problém, ale pak ho začala skupinka empyrálů popichovat a volat na něj přezdívkou, kterou mu dali proto, že byl ze všech z nich nejlepší: čokl Probuzených.

Nezáleželo mu na jejich názoru, ale vadilo mu, že mu to jméno příliš připomíná jeho přízvisko z minulosti. Titul, na který se pokoušel zapomenout.

Do jisté míry měli pravdu. Dával přednost věčnému lovu.

Zatímco ale ostatní empyrálové lovili pro pocit vzrušení a moci, Kyan lovil, aby chránil ostatní.

Přešel kruhovité mozaiky pod klenutým stropem, prošel kolem sloupů z červené žuly až na konec haly, kde dvě sochy řeckého titána

Atlase podpíraly plošinu. Na ní čekali tři Poslové. Ti sloužili jako prostředníci – s vůdci Probuzených se nikdo nikdy nesetkal – a v přítmí stáli nepřirozeně strnule. Ačkoli vypadali jako lidé, působili znepokojivě jako mrtví a byli téměř stejně tak tiší – bez jakéhokoli tepu, kterým by se prozradili, a bez pevného těla. Už mnohokrát se stalo, že jimi Kyan prošel.

Poklekl. Za ním se vyjímalo vitrážové okno s obrazem světce, jak zabíjí draka.

„Místo?" zeptal se Kyan chladných, průsvitných bytostí.

„Estwood, hrabství Cornwall."

„Tvor?"

„Přízrak. Michael Lynch. Už unikl třem empyrálům a všem pokusům o zadržení. Krutý, chytrý, smrtelně nebezpečný. Potřebujeme svého nejlepšího."

Kyan vzhlédl. *Jejich nejlepšího. Čokla Probuzených.* Tím se stal z nutnosti, kvůli svému přání neopakovat chyby a díky důvěře ve vlastní moc. Protože kdyby byl rychlejší, kdyby naslouchal lépe empyrálovi ve svém nitru, možná by byla jeho matka pořád naživu.

Vybavil si ten pocit, když ze sebe smýval poslední misi, aby se očistil na tu další. Voda mu stékala po tváři a hlavě, nadnášela mu vlasy a tělo a hladila ho po temeni jako prsty jeho matky, když mu zaplétaly cop. Vzpomínal na její druidskou magii, na vzorce života a dějin, které ho učila, a potopil se hlouběji. Když se znovu vynořil, zdálo se mu to téměř jako nelítostný návrat k jeho poslání.

Postavil se.

„Ještě jedna věc. Na tvé nové základně se nachází nadpřirozený obraz, který musíš získat. Pokyny a tvoje nová identita ti už byly zaslány na mobil. Nikdo se o tom nesmí dozvědět."

To ho na okamžik zaujalo. Umělecké předměty byly už dřív součástí jeho misí, dokonce i té poslední v Liverpoolu. Často ji však ztížily, způsobovaly nečekané události a vyžadovaly větší kontrolu nad situací – s tím vším měl však Kyan zkušenosti.

Sklopil hlavu a přijal další lov.

„Provedu."

KAPITOLA PÁTÁ

Nicole

Pláž vyčistila včerejší bouřka, takže když Nicole vyrazila v šest ráno běhat, mokrý, udusaný písek zářil jako nějaká starožitnost ze zlata. Napravo narážely vlny na zakřivené pobřeží a jejich pravidelné údery se sladily s rytmem jejího srdce a dechu. Obloha se pomalu měnila ze světle růžového úsvitu na modrý den, zatímco se vodní hladina ještě fialově leskla vzpomínkou na pozdně zářijovou bouřku. Zahnala tmu a s ní i kouzlo nadpřirozena, které Nicole pronásledovalo od chvíle, kdy se vrátila z panství. Sotva spala. Místo toho ji ovládly sny o válečníkovi z její vize, kolem kterého kroužily kusy hořících obrazů.

Vytrhlo ji to ze spánku dřív než obyčejně a na kůži ji pálil oheň.

Zastavila se na vrcholu písečné duny a rozhlédla se po rozlehlé pláži. Nad obzorem stále visel otisk mizejícího srpku měsíce a Nicole přejela pohledem spící univerzitní město, které si získalo její srdce. Když se ujistila, že je vše tak, jak má být, pokárala se za vlastní nervozitu a sklouzla po duně zpět dolů.

Běžela už celou hodinu, ale ani se nezapotila. Když vystoupala na další dunu, nohy jí pracovaly bez jakékoli námahy a každý krok měla pevný. Koneckonců se v tomto městě nenašlo nic, co by ji dokázalo vyčerpat. Tady nehrozilo žádné nebezpečí, že se odhalí, žádné pokušení, aby se proměnila. Bylo tu pouze akademické ticho, dlážděné ulice a pradávný klid moře – jinými slovy šlo o dokonalé místo.

Nicole zamířila kupředu po dalším hřebenu duny. Písek jí klouzal pod botami a ostrá stébla trávy ji píchala do stehen přes přiléhavou látku tmavého sportovního úboru. Zastavila se nahoře a zhluboka se nadechla studeného ranního vzduchu, zatímco jí vítr čechral do culíku stažené dlouhé tmavé vlasy.

Vtom ucítila něco za zády a otočila se. Po pláži k ní běžel bratr.

„A to jsem si myslel, že tě překvapím." Zazubil se, ale poznala, že se mu ulevilo, že ačkoli tu žijí deset let v bezpečí, její smysly zůstaly bystré.

Dylan svižně vyběhl po duně a vítr mu na cestě nahoru rozcuchal tmavozlaté vlasy. Měl na sobě podobně tmavé sportovní oblečení bez rukávů, které odhalovalo jeho svalnaté tělo, opálené po dlouhém létu. Zatímco Dylan vypadal jako jejich mladší sestra a otec, Nicole byla tmavovlasým dvojčetem jejich zesnulé matky.

Opětovala mu úsměv. „Doufal jsi, že mě znovu přepadneš?"

Dylan se zakřenil a jeho oči, ocelově modré jako pobřeží ve stínu, zjihly. Jeho krása byla nadčasová, až jí lidi téměř zastrašoval, umocněná plnými rty, které měli v rodině. Když si ale dovolil na okamžik se někomu otevřít a usmát se, jeho ostré rysy se zjemnily.

„Je fajn být připravený," prohlásil.

Povytáhla obočí. „To mi nemusíš připomínat."

Dylan znovu přelétl pohledem pláž a téměř neslyšně dodal: „Stejně."

Z celé rodiny se Dylan o matčinu poslední stopu zajímal nejméně. Pokaždé, když ji zmínila, ochladl. Jejich matka pro něj byla bolestivá vzpomínka – koneckonců si její smrt právě on pamatoval nejživěji. Teď nechtěl, aby se zapletli s *čímkoli*, co by ohrozilo jejich nejisté bezpečí, ani s tak nadějnou stopou, jako byla tato.

Nicole však byla přesvědčená, že by jim mohla zajistit bezpečí navždy.

Otevřela pusu, aby řekla víc, aby se mu snad už posté pokusila vysvětlit, že si mohou dovolit považovat toto místo za svůj domov. Že tady mají výhodu – jsou tu v bezpečí a všechny odpovědi mají skoro na dosah. I kdyby se nějaké bytosti podařilo proniknout přes ochranná zaklínadla, kterými Remina matka zabezpečila okraje města, mají několik různých plánů, jak se s takovou situací vypořádat. Bylo to zatraceně lepší než žít ve velkoměstě, kde by nedokázali odhadnout všechny proměnné plynoucí z velkého množství nadpřirozených stvoření žijících v utajení mezi lidmi. Kde by bylo těžší vyhnout se nebezpečným tvorům, kteří by u ní nebo Dylana mohli vyvolat pro-

měnu. Kdyby na to došlo, kdyby se poprvé proměnili a Probuzení je objevili…

Nenajdou nás, napomenula se a stáhla si kšiltovku do čela, aby si ochránila oči před vycházejícím sluncem. Od té osudové noci na nikoho z Probuzených nenarazili.

A pokud se s nějakým empyrálem střetnou, Nicole hodlala udělat cokoli, aby z toho tentokrát vyvázli všichni živí.

Její citlivější smysly ji na okamžik rozptýlily, zachytila auto plné studentů sjíždějící po klikaté pobřežní cestě do města. Vzduchem se nesla nejnovější letní hitovka a jejich smích.

Nicole si povzdechla a pomyslela na vlastní semináře, které ji ten den čekaly.

„Víš…" začala, aby změnila téma. Utrhla kousek trávy a promnula ji mezi prsty. „Všimla jsem si, že Tomás se mnou chodí na pár přednášek…"

Dylan se na ni ostře podíval, když zmínila jeho bývalého přítele. „No a?"

Nicole vystoupala nahoru po duně, aby se jeho výšce trochu vyrovnala. „Už jsme tady tak dlouho v bezpečí. Teď mám i přístup k té sbírce."

Nicole se otočila a prohlédla si řadu velkých domků na nábřeží, očima přeskočila rybářskou boudu, kterou používala jako ateliér na pláži, a zastavila se u panství Westmoore. Leželo nejblíž k moři, zalévalo ho ranní slunce a okna se mu ve světle třpytila.

Obrátila se k bratrovi. „Nemusíš se rozejít s každým, komu se podaří s tebou sblížit."

Dylan si promnul prsty – úzkostný zvyk, který ho ovládl, když neměl po ruce žádné těsto, které by zpracoval, žádné pečení, které by ho uklidnilo jako Nicole její malování.

Na chvíli zadoufala, že ho přece jen přesvědčila.

„Uvidíme, co bude, ano?" Loktem ji šťouchl do ramene a zazubil se. „Pojď, dáme si závod. Jestli mi teda budeš stačit."

Vyrazil dolů a Nicole zaklela. Hbitě se pustila za ním a běželi zpět domů.

Rychle ho doběhla a se smíchem uvolnila nadlidskou rychlost, kterou obvykle držela pevně na uzdě. Na pláži skoro nikdo nebyl, takže si ji na pár minut dovolila vychutnat. Kdyby minuli jejich dům a pokračovali dál, domky na nábřeží by ustoupily starším a přepychovějším domům. Nakonec by dorazili k historickým budovám s výhledem na moře jako panství Westmoore. Když se pobřežní pěšina změnila v pevnější, širokou cestu lemovanou stromy, dala si pozor, aby zase zpomalila do lidského tempa.

Nicole zamávala pár sousedům, kteří už připravovali zahrady na podzim nebo venčili psa, zatímco Dylan na ně jen čas od času odměřeně kývnul.

Jejich dům vypadal jako všechny ostatní v ulici, možná jen trochu modernější. Měl bílou omítku a jeho okna vsazená v černých rámech se jen leskla. Nicolin pokoj měl i pěkný balkonek. Všechna francouzská okna a dřevěné parkety byly ale zvukotěsné a neprůstřelné, jejich garáž ukrývala nejnovější tréninkové náčiní a tajná knihovna se honosila bohatou studnou informací o každé známé i neznámé bytosti na světě.

Nicole prosvištěla kolem voňavé levandule a polovysokých keřů bílých hortenzií, protáhla se mezerou mezi garáží a zahradní zdí jejich sousedů dřív než Dylan a plácla dlaní do skrytého přístupového panelu.

„Vyhrála jsem," zasmála se.

„Byl jsem v nevýhodě," prohlásil Dylan, když si zouval pískem obalené tenisky.

Odfrkla si.„V jaké?" Jakmile panel cvaknul, otevřela prosklené dveře do posilovny.

V tom okamžiku po ní Dylan skočil.

Jelikož byli zpět doma, jeho překvapivý útok čekala a rychle se mu uhnula.

Letmo zahlédla jejich čistou a bílou garáž, na zemi položené žíněnky a nalevo stěnu zrcadel s celou řadou činek. Dylan vykopl nohama v bleskovém a ladném oblouku ve snaze ji srazit na zem. Nicole ho přeskočila a vrhla se za boxovacího panáka.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Pokušení magie**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.